

поразгледѣ страната и да се вгледѣ по-дълбоко въ духътъ и расположението на жителитѣ.

Докжтъ се продължаваше съвѣщанието около воденицата, бѣдната Ганка, сега любима ханжма, сидѣше на могилата. До нейнитѣ уши долитаха подразнивающитѣ звукове на гайдитѣ и вѣселитѣ гласове на момцитѣ и момичетата, които извиваха хорото. Всичко това не е за нея; стана ѝ жално за себе, макаръ тя още и ла обича мжжа си, но жално ѝ е; яшмака като свинецъ притиска лицето ѝ, а фереджата като окови свързва всичкитѣ движения. Тя, такава млада, губи своитѣ години въ пустинитѣ, въ яроветѣ, въ безлюдието; а когато живѣе съ люцѣтѣ, то тя сѣди задрѣсна, забулена, нито хората не вижда, нито своето лице никому не може да покаже. Охъ, тѣжка участъ—такава неволя! Тя погледна свойтъ другаръ—магарето, и сълзитѣ потѣкаха изъ нейнитѣ хубави очи. „Монитѣ връстници съ ергенитѣ хоро извиватъ, а азъ бѣдната съ това магаре трѣпера отъ студъ и печаль! Дружкитѣ ми се веселятъ съ сладката музика на свиркитѣ и гайдитѣ, а пъкъ азъ слушамъ само ревѣтъ на това магаре!“ И ето тя се залива съ сълзи и си чупи ржцѣтѣ. „Бѣдната азъ, пенчасната!“ Младата, прокрасната и любимата ханжма горѣщо, отъ все сърдце, пожела на себе си смъртъ.

Задъ нея се разнесе тихъ гласъ:

— Мила ханжмке, бисере мой, животъ мой! Стани, врѣме е да вървимъ.

Тия думи подѣйствуваха на нейното сърдце както гласѣтъ на славейтъ; сълзитѣ прѣстанаха да капятъ, тя отъ смъртъта се върна къмъ животъ, и се приближи до свойтъ господинъ, до свойтъ мжжъ. Той я прѣгърна, попилва съ цѣлувки челото, очитѣ, лицето и пропжди отъ тѣхъ мжкотията.

— Мила моя гурия, ти помръзна ли? Охъ, защо нѣмамъ султанскитѣ палати, пашовскитѣ шуби и килимитѣ на ефендетата! Щеше ти да бждешъ у мене царица. Твойтъ рсбъ е у новѣтѣ ти, но той не може да ти даде